

NYELVKINCSTÁR

Bosnyák Viktória

A sirály a király?

A TANÍTÓK
EGYESÜLETÉNEK
AJÁNLÁSÁVAL

Móra

Bosnyák Viktória

A sirály a király?

Móra Könyvkiadó

HATODIK KIADÁS

A kiadó könyveit kedvezménytel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének
vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli
sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles
felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását
és ily módon történő többszörözését, nyilvánosságához
közvetítését – szigorúan tilos!

© Bosnyák Viktória, 2006, 2019
Illusztráció © Szűcs Édua, 2015, 2019
© Móra Könyvkiadó, 2015, 2019

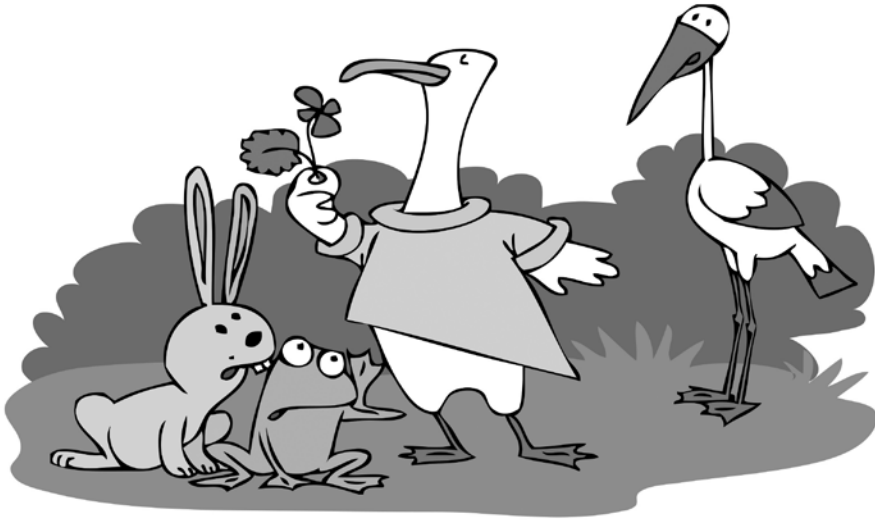
Volt egyszer egy erdő. Vagyis nemcsak volt, hanem van is. Se kerek, se szögletes, viszont, ami ennél sokkal fontosabb: lakályos. Az bizony.

Helyenként sűrű, máshol ritkás. Mélyén kristálytisza csermely csordogál. A csermely partján, selymes fű közt ibolya bújlik meg.

– Ez ám a kellemes hely! – mondja, aki csak látja.

S ha már ezt mondta, mindjárt le is telepedik. Így aztán igen színes társaság éldegél arafelé, egymással békében. Lakik ott majom, juh, medve, gepárd, jávorszarvas, varangy, harkály, jaguár, üregi nyúl meg gólya is, és olyan sokan mások, hogy azt fel sem tudom sorolni.

Azt mondod, ez lehetetlen? Igazad van. A gólyacsalád csak a nyarat tölti ott, mert ősszel mindig rájuk jön a költözhetnék, s olyankor átteszik székhelyüket egy afrikai lapályra.

Nem erre gondoltál? Talán az ütött szöveget a fejedbe, hogy a **j**ávorszarvas északon, a **j**aguár viszont délen él? Éppen ezért különleges a mi erdőnk. Itt ellakhat minden állat, akinek ez az óhaja.

Egy szép napon, amikor **selymes** szellő simogatta a fák **gallyait**, arra szállt a **sirály**.

– Ez ám a kellemes **hely**! – rikkantott kedélyesen, amikor észrevette a se nem szögletes, se nem kerek erdőt. Ez persze cseppet sem volt meglepő, hiszen, mint mondtam, mindenki így vélekedik. Majd így **folytatta**: – Ha senki sem **bánja**, itt maradok.

S úgy is tett.

Jól érezte magát a **sirály** az erdőben, tetszett neki az erdő **mélyén** csordogáló, **kristálytisza** csermely, a **selymes** fű, az **ibolya**.

– **Milyen** gyönyörű az én birodalmam! – mondogatta fennhangon, miközben egyik cserjéről a másikra szállt. – Nincs még egy **olyan** szép erdő széles e világon, mint az enyém.

Hallotta a többi állat is, hogy mit beszél a **sirály**, de nem szóltak semmit, hiszen ebben az erdőben mindenki azt mondhat, amit csak akar. Azzal meg amúgy is egyetértettek, hogy az erdő gyönyörű szép. Csupán azt találták **rejtélyesnek**, hogy vajon miért állítja az új lakó, hogy mindez az övé.

Felbolydul az erdő

Május végére azonban a **sirály** már ezt **hajto-gatta** **kevélyen**:

– Ebben a gyönyörű erdőben én vagyok a **király**!

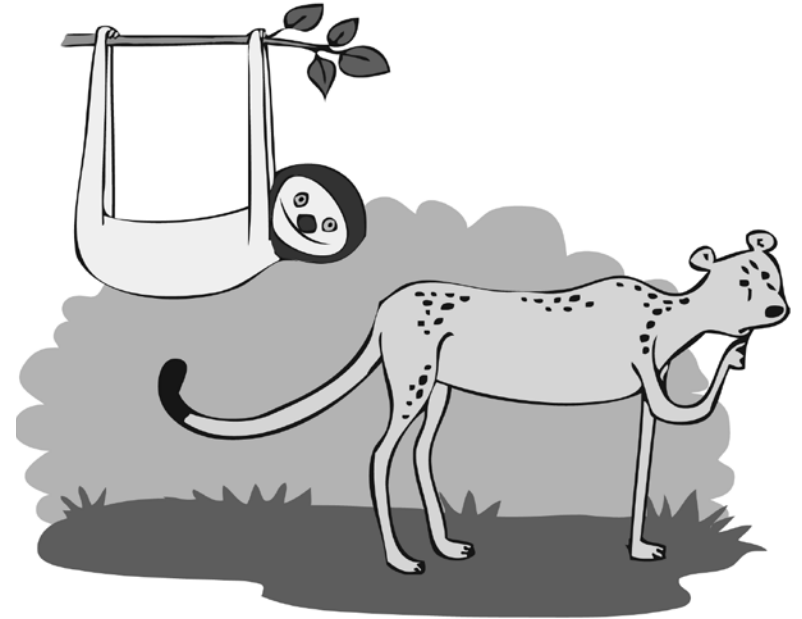
Meghallotta ezt az odvas tölgyfán függesz-kedő **lajhár**, s azt gondolta: „Az a madár meg-té**bol**yodott!”

De tovább a **lajhár** nem törte a **fejét**, mert köztudottan lusta állat, s nemcsak mozogni, de gondolkozni sem tud valami gyorsan.

– Az a madár meg**tébol**yodott! – vélte a gepárd is, aki éppen arra **járt**. – Milyen **jo-gon** lehetne ő a **király**, amikor ez a mi erdőnk? Nekünk pedig nincsen se elnökünk, se **kirá-ly**unk, de még csak polgármesterünk sem.

De hiába a gepárd a világ leggyorsabb álla-ta, s a gondolkodása is **olyan**, mint a villám, nem tartozik a szószátyár erdőlakók közé. Így hát **zajtalanul folytatta útját**.

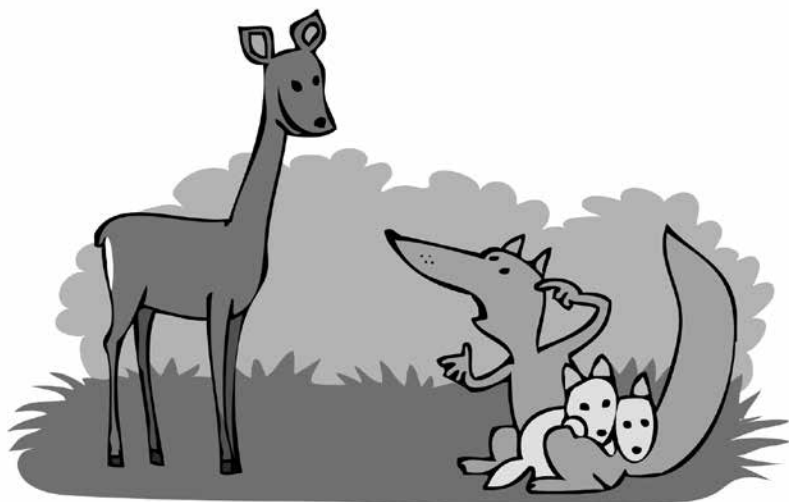
Bezzeg a papagáj! Szenvedélyesen szeret beszélni. Neki még akkor is muszáj **jártatnia**

a csőrét, amikor egy **moly** nem sok, annyi hall-gatósa sincs.

– Az a madár meg**tébol**yodott! – kiabálta a papagáj kéjesen, egy tuja csúcsán gubbaszt-va. – A **sirály királynak** képzei magát!

A papagáj addig óbégatott, míg össze nem futott az erdő apra**ja**-nagyja. Annyian gyűltek össze a **selymes** fűvű tisztáson, hogy alig fér-tek el rajta. Hatalmas zsi**vaj** támadt. Egymás szavába vágott a **juh**, a **bivaly**, az **őz**, a **bögöly**, a **héja** és a többiek, akik félkaréjban álltak a tuja körül, **melyen** a papagáj szónokolt.

– A papagáj azt szajkózza, hogy a sirálynak nincs helyén az esze – mondta félénk mosollyal az őz.

– Így igaz, sajnos! – sóhajtott fel a farkas, aki selymes szőrű kölykeit is magával hozta.

– Melyik aljas madár akarja fortélyosan megszerezni az erdönket? – vijjogott a héja. – Álljon elő az a tolvaj!

Erre mindenki a szarkára nézett, hiszen ő tavaly még egy pocsolót is megpróbált ellopni, amikor a napsugár aranyosan megcsillant benne.

– Ártatlan vagyok – jelentette ki a szarka.
– És elegendő van abból, hogy folyton-folyvást

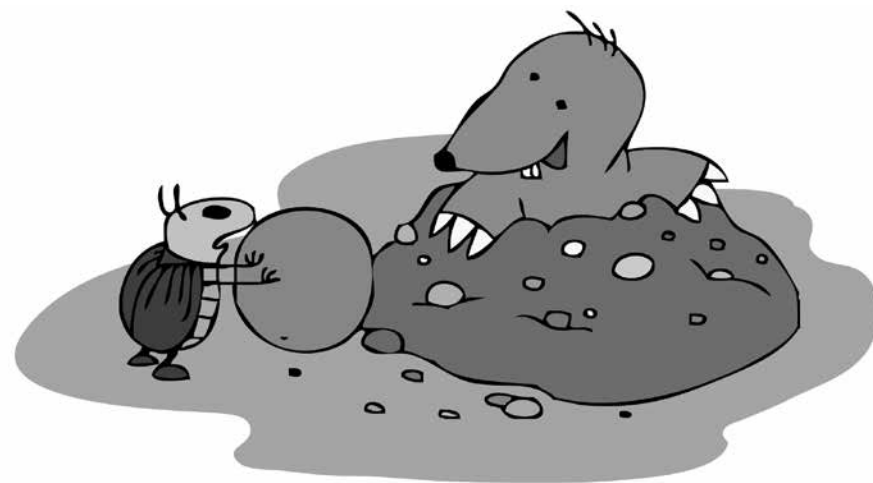
engem gyanúsítottok olyankor, amikor lába kél valaminek. Múltkor is azt állította valaki, hogy én csentem el a házatlan csiga házát. Pedig maga a csiga is megmondta, hogy soha nem volt neki saját lakása, de még egy árva erkélye vagy ajtaja sem.

– Ne haragudj, amiért ilyen rosszmájúak voltunk! – kérlelte az őz.

– Jaj, ez meg mi? Földindulás? – ugrott egy nagyot ijedtében a ganéjtúró bogár.

– Ezer bocsánat, amiért megijesztettelek – motyogta a vakond, aki épp azon a helyen dugta ki fejét a lyukból, ahol az imént a ganéjtúró álldogált.

– Nem esett komoly bajom – válaszolt barátságosan a ganéjtúró, és újra helyet foglalt egy rögön.

– Azt hittem, a **köly**kök csapnak **ilyen** eget verő ricsajt idekint. Márpedig az **helyt**elen lenne, hisz mindenki tud**ja**, hogy éppen ebben a tereb**ély**es tölgyben van a bagoly odú**ja**. Egész **éjj**el őrködik az erdő csend**je** felett, hogy mi nyugodtan alhassunk. Igazán jár neki egy kis nappali pihenés! Hát itt meg miféle fojtogató bűz ter**j**eng? – szimatolt a levegőbe a rövidlátó vakond.

– Semmiség, csak valaki rálépett arra a szép nagy trágyagolyó**bis**ra, amit egy hete magam előtt görgetek – mosolyodott el a ganéjtúró bogár. – De nem nagy baj. Cseppet sem vagyok lesújtva miatta. Hamar megjavítom.

A jegesmedve, aki eddig hallgatott, most két lábra állt, és öblös hangján így szólt:

– Járjunk a végére a sirály ügyének, mert a nap már igen erősen tűz, s a bundám olyan meleg, mint egy jól megrakott kályha! Szívesen elbújnék végre egy árnyas helyre.

– Igaza van a jegesmedvének – helyeselt a papagáj.

– Jöjjön ide gyorsan az a szirály! – selypegte a terebélyes tölgy törzsére tekeredett óriáskígyó. – De assztán szíesszen!